

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/110/2025
Identifikačné číslo spisu:	3720200152
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3720200152.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. D., narodenej X. G. XXXX, Q.V., W. XXXX, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o. Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, IČO: 36 860 654, proti žalovanej obci Beluša, Beluša, Farská 1045/6, IČO: 00 317 063, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária MATUŠOV s.r.o., Púchov, Ul. 1. mája 1455, IČO: 54 286 611, za účasti intervenienta KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., Banská Bystrica, Horná 26, IČO: 36 868 299, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-8C/3/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. mája 2023 sp. zn. 27Co/78/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8C/3/2020-212 z 26. apríla 2022 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia 2.228,60 eura s príslušným úrokom z omeškania z titulu náhrady škody; žalovanej a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 415 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2, § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov účinnom k 29. januáru 2019 (ďalej len „zákon č. 135/1961 Zb.“), § 53 ods. 1, ods. 3 a 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), § 12 ods. 2 písm. a), b), c), § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., a na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa utrpela úraz dňa 29. januára 2019 a to pádom na chodníku, ktorý je vo vlastníctve žalovanej. Uvedenú skutočnosť mal súd prvej inštancie

preukázanú skutkovým tvrdením žalobkyne, ktoré považoval za konzistentné, ako aj fotodokumentáciou predloženou žalobkyňou, z ktorej vyplynulo, že na chodníku sa nachádzal výtlk. Z výpovede svedka J. U., súd prvej inštancie usúdil, že keďže žalobkyňu videl svedok padnutú na zemi na ceste asi 30 - 40 cm od obruby chodníka a podľa fotografií na ceste neboli žiadne výmole, tak s najväčšou pravdepodobnosťou žalobkyňa zakopla o obrubu chodníka. Zároveň považoval za preukázané, že výmoľ na chodníku, na ktorý upozornila žalobkyňa sa skutočne pred bistrom nachádzal. Z ohliadky na mieste samom považoval súd prvej inštancie taktiež za preukázané, že predmetný obrubník bol v čase ohliadky čiastočne zničený a pred ním sa nachádzala plocha, ktorá nebola rovná, bola tvorená kameňmi s výmoľmi, a teda aj z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie priklonil k verzii nehodového deja podľa jeho opísania žalobkyňou. Argumentáciu žalovanej, ktorá nepovažovala za logické, aby žalobkyňa bola ošetrovaná na ceste, keby sa jej úraz stal na chodníku súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa potkla na chodníku o jeho obrubník a spadla smerom na cestu, mala ťažkosti s hýbaním, bolo práve logické, aby jej svedkovia dali stoličku k miestu jej dopadu. Zároveň poznamenal, že podľa fotografií z miesta nehody je zrejmé, že žalobkyňi dali svedkovia stoličku tak, že sa za ňou nachádzalo auto, t. j. premávka vozidiel preto smerom k žalobkyňi nebola pravdepodobná. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobkyňa dopadla po zakopnutí na chodníku niekoľko desiatok centimetrov od chodníka smerom na cestu, čo podporoval aj záver znaleckého posudku, z ktorého vyplynulo, že vzhľadom na predpokladanú rýchlosť žalobkyne je technicky prijateľné, aby po zakopnutí o obrubník na chodníku dopadla cca 1,5 - 2 m do vozovky od miesta zakopnutia. Zároveň súd prvej inštancie bol toho názoru, že je veľmi málo pravdepodobné, aby svedkovia, ktorí podpísali čestné vyhlásenie ho pred jeho podpisom nečítali, keďže pri jeho podpise ručne vyplňovali aj číslo občianskeho preukazu. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňa mala v uvedený deň obuté čizmy s vysokým podpätkom, preto zakopla a spôsobila si úraz. Uvedená skutočnosť z predložených fotografií nevyplyva. Žalovaná nepredložila žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenie podporila. Taktiež z výsluchu svedka J. U. považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa mala obuté čizmy s opätkom 3 - 4 cm teda nie vysokým. S odkazom aj na záver znalca v znaleckom posudku, opäť na predmetnej obuvi mal za následok iba nepatrné zvýšenie ťažiska žalobkyne, preto možno technicky predpokladať, že vplyv opätka na topánkach nemal výrazný dopad na stabilitu pohybu žalobkyne. Ďalej súd prvej inštancie považoval za preukázané nielen z výsluchu svedkov, ale aj z meteorologického posudku, že poľadovica sa v deň nehody žalobkyne na predmetnom chodníku nevyskytovala. Z výpovede svedkov, ako aj z fotografií však vyplýva, že na chodníku sa nachádzala kašovitá vrstva snehu a chodník v ten deň nebol zo strany obce odpratáný. Na základe uvedeného skúmal, či tieto podmienky na chodníku v danom prípade môžu byť označené ako záhada v schodnosti chodníku podľa § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb. a teda či by bola zodpovedná podľa § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. žalovaná. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že kašovitú vrstvu snehu a podmienky v deň nehody na predmetnom chodníku nie je možné označiť ako záhadu v schodnosti chodníka a to vzhľadom k tomu, že nebolo preukázané, že by neumožňovali bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Z výsluchu svedkov J. U., L. U., Q. E. vyplynulo, že chodník v ten deň bol síce mokrý a topil sa tam sneh, ale ani jeden svedok neuviedol, že by bol ťažko priechodný alebo že by sa na ňom šmýkalo resp., že by bolo potrebné si dávať zvýšený pozor na prechod týmto chodníkom. Naopak, bol toho názoru že, keďže sa chodník nachádzal priamo pred bistrom, kde bola zvýšená frekvencia ľudí práve v čase obeda, teda v čase nehody, tak konkrétne miesto bolo bežne priechodné. Súd prvej inštancie zároveň poznamenal, že žalobkyňa uvedené miesto dobre poznala, keďže sama na tomto mieste pracovala, mala vedomosť o tom, že na uvedenom úseku sa nachádzajú výmole a je poškodený a cez to všetko zaparkovala auto tak, že tento úsek musela fyzicky prejsť čím porušila povinnosť vyplývajúcu jej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Ďalej súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobkyňa išla rýchlosťou cca 9,0 km/h., čo sa už u dospelého človeka približuje k hranici behu resp. ako je zrejmé zo znaleckého posudku, že žalobkyňa neutekala, ale išla rýchlejšie. Uvedené potvrdili aj predvolaní svedkovia, s ktorými sa pred bistrom stretla. Na základe uvedeného preto predpokladal, že keby žalobkyňa vynaložila zvýšenú opatrnosť pri prechode týmto chodníkom s prihliadnutím na poveternostné podmienky a jej zdravotný stav, tak by sa jej nehoda nestala. Stotožnil sa s argumentáciou žalovanej o porušení povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. Nadväzujúc na uvedené, poznamenal, že žalobkyňa počas konania uviedla, že od bistra išla smerom na parkovisko k autu jej otca, pričom auto mala zaparkované hneď pred bistrom. Podľa názoru súdu prvej

inštalácie žalobkyňa svojou prvou vedomou voľbou t. j. zaparkovaním auta pred bistro, sa sama dostala do potenciálne ohrozujúcej situácie, keďže uvedené miesto dobre poznala, vedela, že na tomto mieste nie je chodník 100%-ný, ale aj napriek tomu zaparkovala tak, že musela cez uvedené miesto prejsť, pričom parkovisko bolo hneď oproti bistru. Zároveň sa dostala do nebezpečenstva aj svojou druhou vedomou voľbou, keď išla k autu jej otca odparkovaného na parkovisku a to odignorovaním priechodu pre chodcov, teda porušením § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., ktorý sa nachádza do cca 400 m od bistra a cez ktorý by sa mohla bezpečne dostať k parkovisku. Na základe uvedených dôvodov preto súd prvej inštalácie žalobu zamietol. V závere poznamenal, že žalobkyňa síce utrpela zranenie a vznikla jej škoda, ktorá však nebola spôsobená závadou schodnosti chodníka, ktorú možno subsumovať pod ustanovenie § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb. preto nie je možné z uvedeného vyvodit' zodpovednosť žalovanej v zmysle ustanovenia § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. Podľa názoru súdu prvej inštalácie, si žalobkyňa nepočínala tak, aby jej škoda nevznikla na zdraví, pričom mala k tomu všetky predpoklady a to rýchlosť chôdze, mohla prispôbiť daným poveternostným podmienkam, ako aj svojmu zdravotnému stavu a mohla použiť na prechod cez cestu priechod pre chodcov. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštalácie rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 a § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že zohľadnením dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalobkyne, žalovanej ani intervenientovi náhradu trov konania nepriznal. Povinnosť nahradiť trovy konania štátu súd prvej inštalácie uložil žalobkyňi.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. mája 2023 sp. zn. 27Co/78/2022 rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil; zrušil rozsudok súdu prvej inštalácie vo výrokoch o trovách konania a trovách štátu a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správne zistenie skutkového stavu, ako i správne právne posúdenie súdom prvej inštalácie vrátane v dostatočnom rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj náležitého odôvodnenia, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil. Na doplnenie a k uplatneným odvolacím námietkam skonštatoval, že pri hodnotení dôkazov súd prvej inštalácie vychádzal zo zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 191 CSP, na základe čoho zhodnotením dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne správne právne vec posúdil. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštalácie preukázané, že žalobkyňa utrpela úraz a to zakopnutím o obrubu chodníka, ktorý je vo vlastníctve žalovanej, v dôsledku, ktorého došlo k podvrtnutiu členka s práceneschopnosťou od 29. januára 2019 do 20. apríla 2019 s diagnózou zlomenina trimaleolárna - liečená operáciou. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom I.. L. T. v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi ohľadne úrazového deja, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštalácie, ktorý považoval za technicky prijateľné, aby po zakopnutí o obrubník na chodník žalobkyňa dopadla cca 1,5 až 2 m do vozovky od miesta zakopnutia. Taktiež sa stotožnil s verziou nehodového deja opísaného žalobkyňou. Rovnako z ohliadky na mieste samom bolo preukázané, že predmetný obrubník bol v čase ohliadky čiastočne zničený, pred ním sa nachádzala plocha, ktorá nebola rovná. Výsluchom svedkov i z meteorologického posudku dospel k záveru, že kašovitá vrstva snehu a podmienky v deň nehody nebolo možné označiť ako závalu v schodnosti chodníka, ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Miesto úrazu bolo bežne priechodné, preto nebolo pochybné, že na chodníku sa dalo bezpečne pohybovať. Žalobkyňa poznala uvedené miesto, a teda mala vedomosť o tom, že na uvedenom úseku sa nachádzajú výmole a chodník je poškodený. Znalec I.. L. T. v závere znaleckého posudku skonštatoval rýchlosť pohybu žalobkyne vzhľadom na vek a stav (šiesty mesiac tehotenstva), sklon prístupovej cesty od bistra a výpovede svedkov, pričom stanovil ako technicky prijateľnú rýchlosť v rozsahu 9 km/h., čo potvrdila aj simulácia. Skutočnosť, že žalobkyňa z bistra oproti miestu nehodového deja vybehla, vychádzala rýchlo, ponáhľala sa, považoval za porušenie prevenčnej povinnosti v súlade s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa i napriek vedomosti o schodnosti chodníka a jeho rozsahu poškodenia vedela, že chodník nesie znaky zimného počasia, poznala celkový stav chodníka, ktorým prechádzala rýchlosťou cca 9 km/h., a to v mieste, ktoré neslúžilo k prechodu cez chodník a bola si vedomá poveternostných podmienok a svojho zdravotného stavu. Podľa záveru odvolacieho súdu mala si byť vedomá toho, že chodza na takomto chodníku si

vyžaduje zvláštnu opatrnosť. V kontexte uvedeného sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že keby žalobkyňa vynaložila zvýšenú opatrnosť pri prechode týmto chodníkom, tak by sa nehoda predišlo. Škoda, ktorá vznikla žalobkyni nebola spôsobená závadou schodnosti chodníka, ktorú možno subsumovať pod ustanovenie § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., preto zodpovednosť žalovanej v zmysle ustanovenia § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., nie je daná. Na základe uvedeného odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP. Z dôvodu náležitého neodôvodnenia rozhodnutia výrokov o trovách konania a trovách štátu odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v uvedenom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ustanovením § 391 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala záver odvolacieho súdu o nevyhodnotení objektívnej zodpovednosti žalovanej, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 9a ods. 3 § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., a následného posúdenia vzniku škody, ktorá nebola spôsobená závadou schodnosti chodníka, ktorú možno subsumovať pod § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb.. Zdôraznila, že správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti miestnych komunikácií určených pre chodcov alebo v schodnosti chodníkov okrem prípadu, že preukáže, že nebolo v medziach možnosti tieto závady odstrániť ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Dovolateľka nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu o porušení ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., z dôvodu nepoužitia pri prechádzaní prechod pre chodcov. Tvrdila, že ona sa na vozovke nenachádzala, ale sa potkla o obrubník na chodníku a následne spadla na vozovku, preto mal odvolací súd vyhodnotiť objektívnu zodpovednosť žalovanej. Závada spočívala v schodnosti chodníka a žalovaná nepreukázala, že by nebolo v jej možnostiach tieto závady odstrániť a ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP namietala nesprávne právne posúdenie objektívnej zodpovednosti žalovanej, vyplývajúcej jej z ustanovenia § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., lebo nepreukázala, žeby nebolo v možnostiach žalovanej závalu na chodníku odstrániť, alebo na ňu predpísaným spôsobom upozorniť. Zároveň tvrdila, že súd prvej inštancie nevyhodnotil poruchu na chodníku, na ktorom bol povrch odstránený v zmysle § 1 ods. 1 Naradenia vlády č. 396/2006 Z. z., ktorý stanovuje minimálne bezpečnostné a zdravotné požiadavky na stavenisko. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, ktorý vylúčil objektívnu zodpovednosť žalovanej. V tejto súvislosti zdôraznila, že povinný subjekt z titulu objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie nesie vyššiu mieru zodpovednosti za prípadné škody. Svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť, ak príčinou boli závady v schodnosti chodníkov. Inak povedané, zodpovednosti sa môže povinný zbaviť len vtedy, ak preukáže, že nemohol zabrániť vzniku škody ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Okolnosti, ktoré majú pôvod v používaní chodníka sú také skutočnosti, ktoré vznikajú v priamej súvislosti s používaním chodníka chodcami. Vzťah medzi osobitnou povahou používania týchto chodníkov a okolnosťou, ktorá má pôvod v poruche chodníka predstavuje vzťah príčiny a jej špecifického následku. Keďže príčinou vzniku škody boli práve okolnosti, ktoré majú pôvod v stavebnej poruche - poškodenie chodníka. Podľa názoru žalobkyne nemohlo preto do úvahy prichádzať ustálenie jej výlučného zavinenia na vzniku škody. V kontexte uvedeného poukázala na záver vyplývajúci zo znaleckého posudku znalca I. L. T., v zmysle ktorého príčinou škody bola závada v schodnosti chodníka. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec mu vrátiť ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že z jeho obsahu nie je zjavné, v čom spočíva nesprávny procesný postup, ako aj aké procesné práva boli žalobkyni upreté. Zároveň z jeho obsahu nemožno vyvodiť, akými dôvodmi žalobkyňa namieta porušenie jej práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovanej, uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP žalobkyňa nedostatočne odôvodnila. Rovnako ani ďalší uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, žalobkyňa neodôvodnila, lebo nie je úlohou žalovanej ani úlohou odvolacieho súdu aktívne vyhľadávať, akú právnu otázku má žalobkyňa na mysli, keď tvrdí, že od jej posúdenia malo závisieť posúdenie súdu, pričom táto otázka nemala byť riešená v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Nie je ani možné odpovedať na otázku, či bola takáto právna otázka v praxi odvolacieho súdu vyriešená. V tejto súvislosti žalovaná len odkázala na ustanovenie § 34 ods. 3, ods. 5 písm. d) a ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb., avšak žalobkyňa nevysvetlila

prečo právne posúdenie odvolacieho orgánu bolo nesprávne. Navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Intervenient písomné vyjadrenie k dovolaniu nepredložil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 26. novembra 2024 sp. zn. 9Cdo/170/2023 odmietol dovolanie žalobkyne. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP ako neprípustné vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom sp. zn. II. ÚS 199/2025 - 31 z 9. septembra 2025 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9Cdo/170/2023 z 26. novembra 2024 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odseku 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“); uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd posudzujúc opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podanej žalobkyňou konštatoval, že v postupe dovolacieho súdu pri posudzovaní uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP nevzhladol pochybenie zasahujúce do sťažovateľkou označených základných práv. V súvislosti s posúdením prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP v súlade s judikatúrou ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 336/2019, III. ÚS 223/2021) akcentoval, že vyabstrahovať právnu otázku z textu dovolania je v prvom rade povinný dovolací súd, ktorý sa musí pokúsiť autenticky porozumieť textu dovolateľovi teda dovolaniu ako celku, avšak na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. V preskúmvanej veci podotkol, že hoci dovolacia otázka nebola sťažovateľkou vymedzená explicitne formulovaním otázky, dovolací dôvod bol vymedzený v súlade s ustanovením § 432 CSP. Z textu dovolania sťažovateľky sa podľa názoru ústavného súdu dalo vyabstrahovať vytýkané nesprávne právne posúdenie otázky, či možno pri objektívne existujúcom chybnom stave chodníka, a teda pri porušení povinnosti obce udržiavať chodník bez závad v schodnosti, za súčasného zavinenia vzniku škody poškodeným vylúčiť zákonom stanovenú objektívnu zodpovednosť obce. Následne sťažovateľka predostrela aj správne posúdenie vymedzenej právnej otázky a taktiež uviedla, že z uvedených okolností nemohlo byť ustálené jej výlučné zavinenie na vzniku škody, ktoré by pripúšťalo vylúčenie objektívnej zodpovednosti. Z uvedeného dôvodu preto záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v časti namietaného nesprávneho právného posúdenia, považoval ústavný súd za neudržateľný, porušujúci základné právo sťažovateľky na spravodlivé konanie. V kontexte uvedeného ústavný súd ustálil, že sťažovateľka nežiadala revíziu skutkových záverov, ale namietala právne posúdenie týchto skutkových zistení spočívajúcich v neaplikácii § 9a ods. 3 zákona č. 135/961 Zb., i napriek skutočnosti, že bola konštatovaná závada v schodnosti chodníka. Inými slovami, sťažovateľka namietala správnosť právného záveru o jej výlučnom zavinení vzniku škody na jej zdraví, ktorý ako všeobecný liberačný dôvod vylúčil objektívnu zodpovednosť obce za škodu, pri závade v schodnosti chodníka bez toho, aby označený škodca preukázal osobitný liberačný dôvod na zbavenie sa objektívnej zodpovednosti, stanovený právnu normou. V ďalšom konaní uložil najvyššiemu súdu opätovne posúdiť dovolanie sťažovateľky podľa § 432 CSP v judikatúrnej situácii predpokladanej ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP a podľa záveru dovolacieho súdu o jeho (ne)dôvodnosti rozhodnúť. Ďalej je úlohou dovolacieho súdu zaujať stanovisko k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa kvalifikácie chodníka ako staveniska podľa § 1 ods. 1 a 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 369/2006 Zb. o technických požiadavkách na výkon motorov motorových vozidiel.

8. Najvyšší súd ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní podľa § 35 CSP (ďalej len „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu v súlade s ustanovením § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 314/2018 Z. z.“) v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

11. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

16. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa

ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

17. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dôvodom zamietnutia žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu škody na zdraví z titulu bolestného v sume 2.228,60 eura s príslušenstvom, bol záver súdov nižších inštancií o porušení prevenčnej povinnosti žalobkyne vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 1 cestného zákona a § 415 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom I.. L. T. v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi ohľadne úrazového deja, sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval za technicky prijateľné, aby po zakopnutí o obrubník na chodník žalobkyňa dopadla cca 1,5 až 2 m do vozovky od miesta zakopnutia. Taktiež sa stotožnil s verziou nehodového deja opísaného žalobkyňou. Rovnako z ohliadky na mieste samom bolo preukázané, že predmetný obrubník bol v čase ohliadky čiastočne zničený, pred ním sa nachádzala plocha, ktorá nebola rovná. Výsluchom svedkov i z meteorologického posudku dospel k záveru, že kašovitá vrstva snehu a podmienky v deň nehody nebolo možné označiť ako závalu v schodnosti chodníka, ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Miesto úrazu bolo bežne priechodné, preto nebolo pochybné, že na chodníku sa dalo bezpečne pohybovať. Žalobkyňa poznala uvedené miesto, a teda mala vedomosť o tom, že na uvedenom úseku sa nachádzajú výmole a chodník je poškodený. Znalec I.. L. T. v závere znaleckého posudku skonštatoval rýchlosť pohybu žalobkyne vzhľadom na vek a stav (šiesty mesiac tehotenstva), sklon prístupovej cesty od bistra a výpovede svedkov a následne stanovil ako technicky prijateľnú rýchlosť v rozsahu 9 km/h., čo potvrdila aj simulácia. Skutočnosť, že žalobkyňa z bistra oproti miestu nehodového deja vybehla, vychádzala rýchlo, ponáhľala sa, považoval za porušenie prevenčnej povinnosti v súlade s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa i napriek vedomosti o schodnosti chodníka a jeho rozsahu poškodenia vedela, že chodník nesie znaky zimného počasia, poznala celkový stav chodníka, ktorým prechádzala rýchlosťou cca 9 km/h., a to v mieste, ktoré neslúžilo k prechodu cez chodník a bola si vedomá poveternostných podmienok a svojho zdravotného stavu. Podľa záveru odvolacieho súdu mala si byť vedomá toho, že chôdza na takomto chodníku si vyžaduje zvláštnu opatrnosť.

18. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolateľka namietala právny záver o vylúčení objektívnej zodpovednosti žalovanej v nadväznosti na vykonané dokazovanie a ustálenie skutkového stavu, vrátane nesprávneho právneho posúdenia zodpovednosti žalobkyne za vznik škody z dôvodu porušenia jej prevenčnej povinnosti.

19. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný

sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

20. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

21. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmvanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

22. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo v rámci tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ nemôže úspešne domáhať prieskumu (ne)správnosti právneho posúdenia (III. ÚS 219/2024).

23. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017, R 54/2012, tiež rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Uvedený názor najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľný aj ústavný súd (I. ÚS 536/2024, II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto dovolanie ako neprípustné odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP. S uvedeným názorom sa stotožnil aj ústavný súd, ktorý v náleze sp. zn. II. ÚS 199/2025-31 z 9. septembra 2025 vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšším súdom v uznesení sp.

zn. 9Cdo/170/2023 z 26. novembra 2024 skonštatoval, že „sťažovateľka v tejto časti neprodukovala potrebnú argumentáciu a nekonfrontovala nesprávnosť a tým neudržateľnosť záverov dovolacieho súdu o absencii vady zmätočnosti. V uvedenom postupe dovolacieho súdu ústavný súd nevzhliadol pochybenie zasahujúce do sťažovateľkou označených základných práv“ (bod 17 nálezu).

25. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

27. Podľa § 422 ods. 1 a 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

28. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (*ratione valoris*), ktorý znamená, že dovolanie nie je prípustné vo veciach, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške. Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov ako pri istine.

29. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dospel záveru, že stanovený majetkový cenzus pre prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 421 ods. 1 CSP obmedzuje jeho prípustnosť vo veciach, v ktorých je predmetom uplatnenie peňažného nároku. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti, ktorej posúdenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu. Inak povedané posúdenie, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacieho konanie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 706/2021).

30. V preskúmvanej veci bol dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zaplatenie 2 228,60 eura s príslušenstvom. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby dňa 20. januára 2020 predstavovala sumu vo výške 580 eur v zmysle § 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky z 2. októbra 2019, ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020. Uplatnený nárok nepredstavuje desaťnásobok minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. sumu 5 800 eur, preto prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je vylúčená. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení je viazaný výrokom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Z dôvodu procesnej neprípustnosti dovolania žalobkyne, dovolací súd vecnú správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia neposudzoval. Pre neprípustnosť dovolania dovolací súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z

hľadiska dovolateľkou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

31. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo z obsahu spisu mu trovy dovolacieho konania nevyplývajú a ani mu žiadne nevznikli (R 72/2018).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.